

ஓம்பரப்பிரம்மணேநம:

சுகர் கைவல்லியம்.

இஃக

தமிழ்ப் பண்டிதர்

எம். வி. கோவிந்தாசாரியர் அவர்களால்

நன்கு பரிசோதிக்கப்பட்டு,

“வேதாந்தபோதனி”, “சுந்தரி மனோகாள்”

மு த ல ா ன்

நூலகஸ்யற்றிய

பெ. பார்த்தசாரதி அய்யங்கார் அவர்களால்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

(விலை அணை 2.)

MADRAS:

PRINTED AT THE TAYLOR WORKS.

மு ன் னு ரை .

கைவல்லியம்.

கேவலத்தின் தன்மை கைவல்லியம். கேவலம் தனித்து நிற்கை. இது மனதுக்கேயன்றி யுடற்கன்று. பந்தவினாவாற் பிறவியும், நிவர்த்தியால் வீடும் நேரிடல் மனத்தாலாதலினூ னும், இங்ஙனம் வாய்த்தலுடல் தறிபோலிருத்தலி லன்றா மை யானும், பிராண பந்தனத்தா லுடற்கசைவின்மையும் ஐயந் திரிபகல்வால் மனதுக்கசைவின்மையும் வரற்பாலவாத லானுமென்க.

சுகரீகைவல்லியம்.

இது தொகைநிலைத் தொடர்சொல்லாதலின் சுகர் கூறிய கைவல்லியம், சுகரைக் கலங்காதிருத்தற் கெழுந்த கைவல்லியம், சுகரால் வினேந்த கைவல்லியம், சுகருக்குவாய் த்த கைவல்லியம், சுகரினின்றெழுந்த கைவல்லியம், சுகரது கைவல்லியம், சுகரிடத்தில் வினேந்த கைவல்லியம் எனச் சொற் பொருளென்றாற்போல, ஏழுபொருளான் மயங்கிய வெொரு தொடர்த் தொகைச்சொல்லாய் விரியும்.

சுகர்கைவல்லியம்.

காப்பு.

அறுசீர்க்கழி நேடிலாசிரிய விருத்தம்.

நித்தியா நந்த மாகி நிட்கள சொரூப மாகிச், சத்தியாய்ச் சிவமு மாகித் தானுவா புலகுக் கெல்லாஞ், சித்தியாய் முத்தி யாகித் திகழ்பர மார்த்த மாகி, யத்தியி னுருவ மான வண்ணலை வணங்கு வோமே. (1)

எழுசீர்க்கழி நேடிலாசிரிய விருத்தம்.

பொன்னுலகிற் பாதலத்திற் புவியதனிற் புறம்புள் வெளி யொளியதனிற் பொலிந்து நின்ற, மன்னுயிர்கள் பேதங்கடமில்மறையா கமங்கடமில் மகத்தான புராணந் தன்னில், பன்னியநற் பொருள்கடமிற் சிவயோகத் துச்சிய திற் பகர்வரிய ஞானந் தன்னில், துன்னியதோர் பரமார்த்த பிரமந் தன்னைத் துதித்துநிதந் தொழுதல் செய்வாம். (2)

எண்சீர்க்கழி நேடிலாசிரிய விருத்தம்.

பராபரையாய்ச் சத்தியைந்தாய்ப் பூதந் தானாய்ப் பலவு லகாய்ப் புவனவண்டப் பரப்பாய் மேலுஞ், சராசரமா யனை த்துயிராய்ப் படைத்தெல் லாந்தான் ஜகமென்னுஞ் சிறுவீ ட்டிற் சரித்து வாழ்ப், புராதனமாய்க் காத்து வினையாடிப் பின்னர் புனல்வடிவா யெழுந்தருளிக் கற்பார்த்தத்தில், நிரா தரமா யனைத்துமழித் தெல்லாந் தானாய், நிறைந்துநின்ற பராபரையை நினைந்துய் வோமே. (3)

வேறு.

பூரணங்களுக்கு முன்னே பூரண மாதிரி யாகி, யாரணங்களுக்கு முன்னே யாரண மாகி யெல்லாக், காரணங்களுக்கு முன்னே காரண மான சோதி, நீரணங் கமைந்த வேணி நிமலனை நினைதல் செய்வாம். • (4)

வேறு.

சாற்றரிய பரையாதி யிச்சா சத்தி தயங்குகிரி யாசத்தி யோக சத்தி, போற்றரிய பராசத்தி ஞான சத்தி புகலரிய சத்தியை வடிவாய் மேலு, மேத்தரிய பாலகோடி சத்தி யாகி யிருந்ததனுக் கானந்த மயமாய் நின்று, மாற்றரிய வுலகமெ லாம் வளர்க்கு மன்னை மலர்ப்பதங்க ளனுதினமும் வணங் கல் செய்வாம். (5)

வேறு.

ஆரண முடிவின் வாழுநற் பொருளா யனைத்துயி ரகத் திருளிரியக், காரண விமல ஞானதே சிகனங் கதிரெனுஞ் சுடரதாய் விளங்கிப், பூரண நந்தமடியருக் கருளிப் புக முழு லத்திடை வாழும், வாரண மெனுமோர் தனிப்பரம் பதத்தை மனத்தினுஞ் சிரத்தினு மமைப்பாம். (6)

வேறு.

மடமையெனுஞ் சத்தியினால் வினைந்த தான மலத்திமி ரக் கிரிநூறி மாயா பந்தந், துடருபவக் கடல்வினைக்குஞ் சம்சா ரத்தின் றொடர்பில்வரு வினைக்கொடுஞ்சூர்க் கடிந்த தூயோ, நடர்மலையத் துயர்முனிவர் முரைத்தங் குண்மை யமர்சிறை மீட்டயனைச் சிறையில் வைத்துச், சடமாயை சூரன்மயில் மடக்கி யேறுஞ் சரவணநா யகனிருதா டலை மேற் கொள்வாம். (7)

வேறு.

முந்துசஞ் சிதங்க டீர மும்மலக் கங்குல் மாற, இந்தியப் புலக்கண் மாய விதயமொட்டலர்ந்து பூப்ப, அந்தியோடுதய மில்லா வாதித்த நகத்திற் றேன்ற, நந்தியெம் பெருமான் பாத நனிமென் சிரமேல் வைப்பாம். (8)

பார்புனல் தீக்கால் வானம் பலவித புவன மண்ட, மேர் பெற வுலக மெல்லா மினிதெனத் தோன்றி யெங்கும் நேர் பெறு வருவ மாகி நின்றிடு மாயை நீங்கக், கார்செரி வண்ணத் தண்ணல் கழலிணை கருத்துள் வைப்பாம். (9)

வேறு.

தொகுதி யின்றியே சொல்லும் பழமறைப், பகுதி யாவும் பகர்ந்த சுருதியாய்த், தகுதி யென்னச் சதுமறை தன்னிலே, மிகுதி யான வியாதனைப் போற்றுவாம். (10)

இதுவுமது.

தாய்தன் கர்ப்பந் தரித்து மிகுத்தவண், வாய்தல் பன்னிரண் டாண்டும் வரற்கில, தாய்மு குந்த னருவரம் பெற்ற பின், தாய்பி ரிந்த சுகனடி தாழ்குவாம். (11)

வேறு.

திருஞானஞ் சுரந்தொழுகுந். திருமுலைப்பா லுண்டருளும், பெருஞான சம்பந்தப் பெருமானை யடிவணங்கிக், கருஞாலத் துறாவகையாய்க் கருங்கடன்மேற் கன்மிதந்து, வருநாவுக் கரசனிரு மலரடியு மிரைஞ்சுவாம். (12)

வேறு.

வெய்யகரா வுண்டசிறு முதலைவர வழைத்தருளும் மெய்யன் றுளுஞ், செய்யதிரு வாசகமு மருட்கோவைச் செந்தமிழுஞ் சேரவோதுந், துய்யதிரு வாதவூர்ச் சத்ததிரு தாளிணையுந் தொழுதுபோற்றி, வையமெலா மெய்ஞ்ஞான மயமாக்கும் வசவணர்தாள் வணங்கு வோமே. (13)

வேறு.

பூதலந் தனிலு மிக்க பொன்னுல கதனி னுந்தான், பா
தலந் தனிலுந் தூய பழமறை யாய்ந்து தேர்ந்து, சாதலும்
பிறப்பு மில்லாத் தத்துவ ஞான முள்ள, தீதில்மா தவர்கட
ங்க டிருவடி சிரமேற் கொள்வாம். (14)

வேறு.

சுருதியொரு நான்குரைசெய் வியாதன் றந்த சுகமு
னிவன் சவானுபவ சுகசொ ரூபங், கருதியத நிலையுரைத்த
பொருளி னுண்மை கைவல்ய வுபனிடதங் கழறக் கண்டா
ஞ், சரிதமல ,வொருநாளு மிதுவே தாந்தத் தனிமுதலாத்
தனையுணர்த்துந் தரங்கமீதி, லொருதிவலை மாத்திரமென்
னறிவுட் கொண்ட வுண்மைபதை யொருவழிகொண் டிரை
க்கின்றேனல். (15)

வேறு.

ஒங்கு மறையோர் சுருதிமொழி யோது முறைகேட்
டிருந்த வவண், தேங்கு சோலைத் தனிக்கிள்ளை செப்பு முவ
கை போலறிஞர், பாங்கு பெறநின் றிடவுண்மைப் பயனை
யன்னை பகர்ந்திடலும், ஆங்கம் மொழிகேட் டிருந்தபழக்
கத்தால் யானு முரைக்கின்றேன். (16)

சிறப்புப்பாயிரம் முற்றிற்று.

வேறு.

அசையா நிலையாய்ச் சாந்தமதா யகன்று நிறைந்தாழ்ந்
தமலமதாய், வசையா தின்றிப் பேரறிவாய் வயங்கு மனத்
தின் பூரணமாய், ரசையா வியல்பாய்ச் சுத்தமுமாய் நாடுங்
குணங்க ணிரந்தரமா, யிசையா நின்ற பலவுயிர்க ளெல்லாந்
தானென் றுளத்தெண்ணி. (17)

மேவுஞ் செககாட் சியினிடத்தில் விருப்பு வெறுப்
பொன் நிலதாகித், தாவும் விகற்ப சங்கற்பந் தான்சற் நில
தா முரணேது, மோவு நிலையுற் ரென்றாகி யுரையற் றுணர்
வற் றுடல்மயக்கும், மேவு நீநா னெனுமயக்கு மிறந்த
சொருப மாநின்றும். (18)

பிரம ஞான நிறைவுளதாய்ப் பேதமில்தாய்ச் சுகசிந்
தை, இரவும் பகலும் மிரண்டுமிலா திலகு சீத வெப்பின்றி,
விரவிச் சுகமாங் கற்பனையில் மேவுஞ் செயலொன் நிலதா
தாகிப், பரவும் விடயச் சுகமதனாற் பகரும் பலனென்றில
தென்றே. (19)

நீண்ட தருவு நிழலும்போல் நிறைவு குறைவொன்
நிலதாகிப், பூண்ட மரமும் வயிரமும்போற் புதிது பழை
மையிலாவடிவாய்க், காண்ட லுறுமெய் யுயிரும்போற் கறந்
தபாலு நெய்யும்போ, லாண்ட பிரமத் துடன்சுகனு மக
லாதொன்றாத் தோன்றினனூல். (20)

இனிய வழதாய்ச் சுடரொளியா யினகிச் சுகமா யோ
வியம்போற், புனிதமான சுகனுக்குப் புந்தி மயக்கொன்
றுற்றதுவே, கனிவாச் சுகனுந் தந்தையுடன் கழற வேண்
டுங் கருத்தினனாய்த், தனியந் திரமால் வரையுறையுந் தந்தை
மருங்கிற் சார்ந்தனனூல். (21)

சார்ந்தங் கினிய தந்தையிரு தானை வணங்கிச் சாற்றிடு
வான், சேர்ந்த மாயை யுதிப்பதெங்ஙன் ரேன்றி யழிவ
தெங்ஙனமென், ரேர்ந்திங் கெனக்குச் சுவானுபவ முரை
செய்யென்ன வுளமகிழ்வு, கூர்ந்தங் கறிவு பெறத்தெளிவு
கொண்டு வியாத முனிகூறும். (22)

வந்து மாயை யுதிப்பதுவும் வளர்ந்தங் கழிவும் வரன்
முறையே, முந்து பிரமத் தனுபவமு மொழிந்தா னதுவுஞ்

சுகமுனிகேட், டந்த ஞானஞ் சந்தேக மகலா திருப்ப வது கண்டு, சந்த மறைதேர் வியாதமுனி சபிக்க முனிவு கொண்டன்றே. (23)

மாயா வசத்த னுகவென மறைதேர் வியாதன் சொலச் சீறிச், சேயாஞ் சுகனு மச்சாபச் செயலாற் சென்றங் கவ ணின்று, தேயா மனனாய் வைகுந்தத் தென்பால் மருங்கோர் வடநிழற்கீழ், நேயா வசத்தோ டினிதாகி நின்றான் தபசு நிலையுற்றே. (24)

நீண்ட சாபம் புரிந்திட்ட ரெடிய வியாதன் மகற்கிரங்கிக், காண்டல் செய்வான் மிகத்தேடிக் கருதிச் சுகாவென்றிடவொருக்கால், வேண்ட வுலகத் துயிர்யாவு மேனென்றிடலும் வியாதனுந்தா, னீண்டிப் புதல்வ ரித்தனைதா னெமக்கே தென்ன வையுற்றே. (25)

அன்ன பொழுதிற் சங்காழி யங்கை தரித்தோன் றுளிணையை, யுன்னிக் கருத்திற் றியானித்த வுடனே வியாத முனிவனுக்கு, முன்ன தாகக் கருடன்மிசை முகுந்தன் வரக்கண் டெதிர்நோக்கிப், பொன்னங் கமலத் தாடொழுது போற்றி மறையாற் புகழ்ந்தனனல். (26)

புகழ்ந்து வியாத முனிவனுந்தன் புதல்வன் சுகனைக் காணெனன், றகந்தா னுருகி மாயனுட னறைந்தா னது கேட் டம்மாயன், பகர்ந்தா னமது வைகுந்தப் பரப்பிற் றென்பால் வடநிழற்கீ, முகந்தே பதினா யிரவருட முயர்மாதவத்தி னுறுகின்றான். (27)

நின்ற தவத்தோன் றன்பாவி னீசென் றெழுப்பி யழைத்துவா, வென்றங் குரைத்துப் பனிமலர்க ளிதழ்வன் டறு கா லுழநறுந்தேன், மன்றல் கமழும் பசந்துளவோன் மறைந்தே கியபின் மாமுனிவன், சென்றங் கெழுந்து சுகமுனிவன் செய்யுந் தவத்தின் செயல்காண்பான். (28)

சென்றான் றிருமால் வைகுந்தத் தென்பால் மருவும்
வடநிழற்கீழ்க், கன்று னென்னச் சுகமுனியைக் கருதிப்
பிறப்போ டிறப்பிரண்டும், வென்று னிவனே யெனக்கருதி
வியப்புற் றுடனே வந்தருகில், நின்ற னழைத்தான் செவி
கேளா நிலையுங் கருத்து மசைந்திலனால். (29)

செயல்செய் முனிவன் கடசலத்தைத் தெளிக்கச் சுக
ன்ற னுடனணையத், துயில்கொண் டெழுந்தாற் போனினைவு
தோன்றிப் பொறியிற் புலன்றோன்றி, யியல்கொண் டெழு
ந்த சுகன்றதை யிருதா டொழுதங் கிறைஞ்சியபின், மயல்க
டவிரந்து தந்தையுடன் மகிழ்ந்தோர் மாற்ற முரைசெய்
தான். (30)

பகரும் பதினா யிரங்கிரந்தம் பத்தி மார்க்கத் துரைத்
தேனெனச், சுகனும் வியாத முனிவனுடன் சொல்ல வது
கேட் டம்மொழியின், சகல பயனின் சாரமொலாஞ் சரிய
தாமென் றேற்றிவற்குப், புகனா ரதனா னன்முகனாற் புகழ்
தட் சணமூர்த் தியினாலும். (31)

வேறு.

செப்பியவிம் மூவர்களா லனுக்கிரகந் தன்னைச் செய்விக்கத்
தெளிவாக வியாதன் றானுந், தப்புதலில் யாழ்முனிவன்
சொற்பயனே தென்னிற் சர்வமுமே பிரமமய மென்றான்
மேலும், அப்பிரமன் சாட்சியே பிரமமய மென்று னங்குள
தட் சணமூர்த்தி பாவாதித, மொப்பரிய பிரமமென்றா ரிப்ப
டியே மூவ ருகந்துரைத்த வுண்மைதனை யுரைக்கின் றாரே.

செவ்வியதா வியாதமுனி சுகனைப் பார்த்துச் சிவானு
பவ சிற்சொருபந் தெளிந்த தோவென், நிவ்வகைதான்
வினவலுமெய்ச் சுகன்ற னென்று மெனக்கதுதான் நெரிய
விளையென்ன லோடு, மவ்வகைகேட் டவனுடைய நிலைமை

யெல்லா மடைவுடனே கேட்டறிந்து பின்னுஞ் சொல்வான்,
எவ்விதத்துந் தந்தைகுரு வாத லாலே யிவன் மயக்கங்
கொடாதிருக்கு மெனவுங் கண்டு. (33)

தனையனைமா யாவயத்த னாகவென முன்னஞ் சபித்த
தற்கு மாறாகச் சற்குருவி னாலே, யனையமல மாயைமுழு
தகன்றொழியக் கடவ னாகவிப்போ தெனச்சாப பலத்தை
நீக்கி, யினையசுகன் முடிமீதிற் கரம்பா வித்திங் கினிமேனீ
சிற்சொருப மென்று நாமம், புனைவித்திங் கிச்சையிற்சஞ்
சரித்து வேண்டும் பொருளறிவா யெனச்சுகற்கும் போதித்
தாங்கே. (34)

உள்ளுறையு மலமாயை கவலை நீக்கி யொளிதிகழுஞ்
சுவானுபவ முணர வேண்டி, நெள்ளரிய மிதுலையெனும்
பதியின் மேவி யிருநிலங்கண் முழுதுபுரந் தளிக்க வல்ல,
வள்ளலெனுஞ் சனகபிரான் றன்பால் மேவி மன்னவனை யிது
கேளென் றுரைத்துப் போகத், தெள்ளியநற் சுகமுனிவன்
சனகன் வாழந் திருமனைக்கோ புரவாயிற் சேர்ந்தான் மன்
னே. (35)

அன்றவன்றா துவருரைக்கச் சனகன் கேட்டே யவ
னிலையைச் சோதிப்பான் கருதி யாங்கே, நின்றநிலை தனிற்
சுகனை நாளேழ் வைக்க நினைவுசற்றும் விகற்பமின்றி நிற்க
வேறாத், துன்றுமிடந் தனிலேழ்நாள் வைக்கச் சித்தந் துல
ங்கவந்த புரத்தேழ்நாள் வைக்க மேலும், அன்றிருந்த படி
யிருக்க வப்பா லேழ்நா ளருநிதிக்க ணமர்த்தவது மறியா
னாக. (36)

மின்னிலகு சிறுமருங்குன் மகளி ரின்ப மிகச்சிறந்த
வுணவளிக்க வறியானாக, மன்னவன்றந் திடுபோக மகிழ்ச்சி
யாவும் முனதினிற்சற் றின்பமுறன் மதிப்பி லாம, லன்ன
வன்செய் யவமதிப்பை யறியா னாகி யகமமதை யற்றிருத்த

லறிந்து மன்னன், இன்னவன்ற னுளமேரு வொப்பா நின்ற
திதணையிழுத் தெவரசைப்ப தென்றே யுன்னி. (37)

உவமையிலா விவன்கருத்தை யிருபத் தோர்நா ஞறு
தியுடன் சோதனையாற் சோதித் தேதா, நவமதிப்போ
டின்ப துன்ப மெனும்பற் நின்றி யனந்தகலி யாணசுப குண
ங்களாகித், தவமகிமை சத்தநிரு விகாரி யாகிச் சச்சிதா
ந்தமயந் தானாய் நின்ற, சிவமொளிநுஞ் சபாவவறி விஃதா
மென்று சிறந்தசிம்மா தனத்திலெழுந் தருளச் செய்து. (38)

ஈங்கவன்ற னிலையையெலா மறிந்தன் போடே யிணை
யடிகள் பணிந்தரச னிதனைக் கேட்பான், தாங்குலகத் தி
னிற் செயல்க ளாசை கோபந் தவிர்ந்தொன்றாய்ச் சிவானு
பவ சுபாவ மாகி, யீங்குறுநீ யாரெனலுஞ் சொரூப மியா
னென்றியம்புக முனிமொழியை யரசன் கேட்டுப், பாங்கு
டனச் சொரூபமெவ னீயென் றேதான் பணித்தலுமே சுக
முனிவன் பகர்வதானுன். (39)

சாற்றரிய சொரூபநிலை ஜனக னேகேள் சர்வபரி பூர
ணமாய்த் தானே தானாய்த், தோற்றிநிறைந் தொன்றினி லுந்
தாக்கா தாகிச் சொல்லரிய மனவாக்குக் கெட்டா தாகி, யே
ற்றமன வாக்கதனுக் கணிய தாக விலகியுல கத்தினுக்காதார
மாகிப், போற்றரிய வணுவுக்கோ ரணுவு மாகிப் புகலரிய
மகத்துக்கோர் மகத்தாய் மேலும். (40)

இயம்பரிதா யிணையதெனத் தேவ ரானு மிணங்கு
தற்கு மெவரானு மெட்டாதாகி, நயம்பெறுமிந் திரியமனத்
தொடர் புக் கெட்டா நல்லதுக்கெல் லாநல்ல நயமாஞ்
சோதி, வயம் பெறவே போக்குவர வின்றி ஞான மயமாகி
யொளிர்கின்ற பொருள தாகிச், சுயம்பறுபல் திரிசியமா யதி
ர்ச மாகித் துணைக்கெல்நர் துணையான சொரூப மாகி. (41)

ஏகமுமா யனேகமுமர் யிரண்டு மற்றிங் கெளிதறியப் பட்டதுமாய்ப் படாதாய் நின்று, போகமுறப் பெரியோர்க் குச் சத்தே சித்தாய்ப் பொருந்துமத னாலின்ப மாகி யெங்கும், பாகமுற நித்த சத்த புத்த மாகிப் பகர்வரிய முத்த முமாய்ச் சிறந்த தாகி, யாகமென லின்றியா னந்த மாகி யதுவிதுவென்றுறுஞ்சட்டு மற்ற தாகி. (42)

அத்துவிதற் தானாகி யதுவு மின்றி யகண்டமுமாய் ரே சகபூ ரகமுமின்றிச், சித்தமிசை யானந்த மாகி யெந்தச் செயலுமின்றிச் சிதாகாச சொரூப மாகிச், சத்தவிண்ணு யுயர்ந்தவுப னிடதந் தன்னிற் சொலும்பொருளா டப்பாலுக் கப்பா லாகி, யுத்தமமாந் தூரியாதீ தப்பொருளா நின்றங் குரையிறந்த வவசரத்து முறுவ தாகி. (43)

உணர்வுருவந் தரியாமி யாகி யெந்த வுருவமின்றி யது விதுநான் ருனென் றேதப், புணர்வதுவா யறிஞரா லிதுவா மென்னப் புகலுவதே யதன்சொருபம் பிறிதன் றென்னக், குணமிகுந்த சுகமுனிவ னுரைப்பக் கேட்டுக் கோதிலாச் சனகனுடல் குளிர்ந்துள் ளாறி, மணமுமலர் போனிறைந்த பரமா னந்த மாதவனை முகநோக்கி மன்னன் கேட்பான். (44)

வேறு.

நற்றவனே சத்தாவ தேதுவென்ன நான்பிரம மென்று நண்ணி, மெத்தவிசா ரித்தறிந்து நிச்சயித்து விட்டுவிடா ததுசத் தென்றெ, உற்றநிலை யிதுவாகு மெனமுனிவ னுரை செய்ய வுகந்து மன்னன், மற்றசயஞ்சித்தாவ தெதுவென்ன வம்முனிவன் கூற லுற்றான். (45)

மிக்கபல நூலறிவா ருன்னான சொரூபனென விசாரஞ் செய்து, தக்கநிலை யிதுவென்று நிச்சயித்த நிச்சயமுஞ் சத்தத் தோடே, ஒக்கவொரு வாசனையு மற்றொழித்து நின்றதுவே யுயர்சித் தென்று. சிக்கெனவே முனியுரைக்க மன்னவன்கேட் டானந்த நிலையே தென்றான். (46)

தேசிகன்சொல் வாக்கியத்தா லு னு னாவற்றி நனது
 சித்தத் தெளிவி னுற்றன், மாசகலு மான்மாவே யானந்த
 மென்றறிந்து மாயை நீங்கி, ஆசறவே வதுயவத்து சுக
 மயம தாநின்ற வறிவும் போக்கி, நீசர்வ மயமாருா னத்திர
 மா நின்றதுவா னந்த மென்றான். (47)

என்றுசுக முனியுரைக்க மன்னவனு மிகல்தொந்த மது
 வே தென்றான், நன்றெனவே சிற்சொருப செயல்மறந்து
 தான்றானே பழமை போலச், சென்றயலே கதியென்று பிற
 விதொறுஞ் சுழல்வதுவே தொந்தமாகும், நின்றுணர்க வெ
 னமுனிவன் ஜனகபிரா னுளமகிழ நவிறறல் செய்தான். (48)

மோக்கமென்ற தேதுரைசெய் யெனவினவ மன்னவ
 னும் முனிவன் சொல்வான், தாக்குதலொன் றறநின்ற நா
 னேமெய்ப் பிரமமெனச் சுகமீம் மூன்றும், நீக்கமற வொரு
 ங்குணர்ந்து நிச்சயித்த நிச்சயமுங் கழலவிட்டிங், காக்கமுத
 லறநின்ற தேததுவே வீடென்ன வறைந்தா னன்றே. (49)

அஞ்ஞான மாவதெதிங் குரையென்ன வருந்தவனை யர
 சன் கேட்ப, மெய்ஞ்ஞான மாஞ்சொருபந் தனைமறந்து மட
 மையினால் விகாரி யாகி, எஞ்ஞானன்றும் விடயசுக வாசனையி
 னின்பதுன்பத் திடரின் மூழ்கிச், சுஞ்ஞான சுபாவமதை
 யறியாவஞ் ஞானமெனச் சுகனுஞ் சொன்னான். (50)

சொன்னமொழி கேட்டரச னுவரண மேதென்னச்
 சுகனுமோர்ந்து, தன்னுடலே தானெனவும் விடையாதி சுக
 மெனவுந் தான்மிக் கெண்ணி, மன்னியதன் சொருபமதைத்
 தெரியாமல் மழைநிசிபோல் மறைத்து மூடும், அன்னதுவே
 யாவரண மெனலாகுமிதுலை நகர்ச் கரசே யென்றான். (51)

மெய்த்தவநீ விட்சேப மாவதெதிங் குரையென்ன
 வேந்தன் கேட்பத், தத்துவங்க டெரிந்தவன்போல் மேலா
 கத் தனக்குமொரு தலைவ னுண்டென், றித்தகைமை சுக

விருத்தி தனைத்தானென் றிருப்பதெதோவதுவிட் சேபங்,
கொற்றவநீ யறிதியெனக் கோதிலாச் சுகமுனிவன் கூறி
னானல். (52)

மெய்த்தவனே பரோட்சமென லெதுவுரை செய்யென
வரசன் வினவ லோடும், உற்றகுரு முகத்தாலுஞ் சூருதி
மொழியா லுந்தன் னுணர்வினாலும், தத்துவசோ தனையா
லுஞ் சொருபத்தை யறிவதுவே பரோட்ச மென்ன, வித்த
கைமை யெனச்சனக னுளமகிழ வியாதன்மக னியம்பல்
செய்தான். (53)

அபரோட்ச மாவதுதா னுரையென்ன வருந்தவனே
யரசன் கேட்ப, விபரீத மேகமுமற் றெங்குளதாய் வெளி
யொளியாய் மேல்கீ ழின்றிச், சுபசொருப மாத்திரமாய்ச்
சுவானுபவ ரசமாகிச் சுத்தமாகி, யுபனிடத மாய்விளங்க
ல்பரோட்ச மெனச்சனகற் குரைத்தானன்றே. (54)

வேறு .

அறித்தமெது நித்தமெது பிரியாது பிரித்துரைசெய்
யென்னக் கேட்பச், சனித்தவுட லசத்துயிர்தான் சத்தென
வே நிகழ்தவினாற் றடுத்தற் கேதென், தனித்தசத்தே யசத்
தன்றிப் பிறிதன்று விசாரணையாற் றெளிதல் வேண்டும்,
தொனித்தசத்தே நித்தியமா மசத்தனித்த மெனற்பாற்று
துணிதி யென்றான். (55)

ஜனகபிரான் சுகமுனியைத் தனிநோக்கி யானந்தந் தா
னெதென்ன, அனகமுறச் சகலவிப ரீதமறத் தூரியநிலை தே
ர்ந்துசடா சடமதின்றிக், கனவுலகாத் தோற்றமய ளறவிட்டு
த்திரிசியங்க ளறிவாக்காண, நனவுசத்தா மாத்திரமா விள
ங்கு வதானந்தமென நவிற்றல் செய்தான். (56)

ஞானமதற் கதிகாரி யாரெனவே நராதிபனற் றவனைக்
கேட்ப, வானமதிற் கறுப்புறல்போ ணுன்சீவனைச் சொல்

லும் வார்த்தையின்றி, ஈனமற விசாரித்துச் சிற்றகனந் தா
னாக விசைந்து நின்றேன், றுனவனே யதிகாரி யெனமுனி
வன் சனகனுக்குச் சாற்றினான். (57)

மன்னவனு மாமுனியைப் பார்த்திதையக் கிரந்தியெது
வசூக்க வென்னத், தன்னிலைமை யுணராமற் பலநூலாற்
றற்சொருபந் தன்னைத் தேடல், மன்னுகழுத் தணியரை
யில் மருவுகுழ வியைமறந்து மாழ்கித் தேடல், அன்னது
போலிதையமுறுங் கிரந்தியென வருந்தவன்மன் னவற்குச்
சொன்னான். (58)

மன்னவனுஞ் சுகமுனியைச் சம்சார மெதுவெனலு
மன்னு கேளாய், தன்னுடைய வனுபவத்தால் மறைநூலாற்
சற்குருவால் தன்சொருப, மென்னலெது வென்றுற்று
விசாரியா திருப்பதுசம் சார மாகும், அன்னதனை யறிதி
யெனச்சுகன்சொல்ல வரிதெனவே யரச னோர்ந்து. (59)

மலடிமைந்தன் காணனீ ரிந்திரசா லம்போல வந்துவந்து,
உலந்தோய்ந்து விருத்தியதாயிருந்து தன்னுள் விளங்கு
வதே சுகமதென்றே, நலமுணருஞ் சுகமுனிவ னவில
நரா திபனுமெது துக்க மென்ன, நிலமுழுதும் புரந்தளி
ப்போ யதன்விபர மெல்லாம்யா நிகழ்த்தக்கேண்மோ. (60)

வேறு .

சுத்தமென்றும் பிரமமென்றுஞ் சொருப மென்றும்
துலங்கியசின் மயமென்றுந் துகளி லாத, நித்தமென்றும்
புத்தமென்றும் நிகரி லாது நிறைந்தசுயஞ் சோதியென்றும்
நொய்ய தாகி, முத்தபர மார்த்தமென்று மொழிவதுகே
ளாதே முழுதுலகை நம்பியதில் மோகந் தன்னால், சித்த
முறல் துக்கமெனச் சனகனுக்கு, மாமுனிவன் செவிசுளிர்ந்
தெரிந்தவண்ணஞ் செப்பி னான். (61)

மிகவுணருஞ் சிற்சொருப நிட்டர்க் கெல்லாம் விடய
மேதுரையுமென வேந்தன் கேட்ப, இகலறதித் தியசொ
ருபமாகி யென்று மெங்குமா யிருப்பதுநா னென்றுந்
தானே, புகலருசற் குருவருளால் விசாரந் தன்னால் போ
தாந்த நித்தியத்தைப் பொருந்தி நாளுந், தகவுணரு மேல
வர்க்கு விடய மென்னச் சனகனுக்குச் சுகமுனிவன் சாற்றி
னானால். (62)

வேறு .

சாற்றரிய வவ்விடய மேதுரைசெய் யெனமுனியைச்
சனகன் கேட்ப, ஏற்றியெங்கு மிருப்பிறந்து காலமிறந்
தறிவிறந்துண் டில்லை யென்னு, மாற்றரிய சங்கற்ப வாதனை
விட்டேசொருப மயமாய்த் தானே, தோற்றரவு மாத்திர
மாய் நிற்பதுதா னவ்விடய மென்ற னீத்தோன். (63)

மாமுனியைச் சொருபநிட்டர் வகுத்தநிலையேதென்ன
மன்னன் கேட்ப, யாமுரைப்ப ததுகேண்மோ சொருபமே
தானாயுஞ் சற்சீ டர்க்கு, நாமுரைப்போ மெனக்குரவா
நவின்றநிலை யாதென்னில் நானே ப்ரம்ம மாமெனநின்றகங்
குளிர்ந்து சொல்வதே வகுத்தநிலை யாகு மென்றார். (64)

இத்தகைமை யுடையவர்க்குத் தேசிகனா ரெனச்
சுகனை யிறைவன் கேட்பச், சித்தமுறு சங்கற்ப விகற்பந்
தீர்ந் தலையில்கட லென்ன ருப, மற்றகண்ட சச்சிதா
னந்தபரி பூரணமா யமல மாகிச், சுத்தமதாய் நின்றதுவே
குருவாமென்றரசற்குச் சுகன்சொன்னானால். (65)

வேறு .

அரியசற் குருவை யடைந்திடுஞ் சீட னாரென முனிவ
னை வினவ, உரியநா னூரீவ் வுடலெதிவ் வுலக மேதென விசா
ரமா நின்று, விரியுமவ் விருத்தி யுறாமனன் னிட்டை மேவி
யே யுப்பொடு புனல்போற், சரியதாய் வகுத்து நிற்பதே
சீடன் ருனெனச் சனகனுக் குரைத்தான். (66)

வேறு.

இயலுறுசற் குருவிடத்தில் சீடன் கேட்ப தேதுரை செய்யெனமுனியையிறைவன் கேட்ப, நயமுறத்தன் சொருபமதை நானு பேத நாமரு பங்களினுற் குருவாற் றன்னாற், செயலறவே கேட்டறிவுற் றகங்கா ரத்தைத் தீர்த்தினிமே லிறையேனுஞ் சனித்தி டாமல், மயலறவே தன்னிலையைக் கேட்ப தென்று மாமுனிவன் மன்னனுக்கு வகுத்தல் செய்தான். (67)

குருமொழியி னுற்சீடன் கண்ட தேது கூறுகென முனிவனைக்கொற் றவனுங் கேட்ப, அருமறைக ளாகமங்கள் புராணந் தன்னு ளளந்தறியப் படா விபுவா யறிவுக்கெட்டாப், பெருமையதாய்ச் சர்வமுந்தான் கண்டு பின்னும் பேதமற விருப்பதெது வதுசொ ரூபம், ஒருமையதா யதைச்சீடன் கண்ட தென்றே யுயர்முனிவன் சனகமன்னற் குரைசெய்தானுல். (68)

காவலனு முனிவன்முகங் கருதி நோக்கிக் காணாதேதனைக் கழறு கென்ன, மேவியநீ நானதுவென் றிதுவே யென்றும் விருத்தியினுல் தானுன்மா வெனவா ராய்ந்திங், காவலுற விசாரணைசெய் யாத்தோ டத்தி னுலேகாண் கின்றததுவேயஞ் ஞானப், பாவனையா வதுகாணப் படாத தென்றுபார்வேந்தற் கருந்தவனும் புகர்தல் செய்தான். (69)

அருந்தவனை முகநோக்கிச் சனக மன்ன னறிந்ததேது ரைசெயென வவனுஞ் சொல்வான், பொருந்துசத்தங் களிநு லும் வேதத் தாலும் பொருந்துமனு பவத்தாலும் போதத் தாலுந், திருந்துமகக் கருத்தாலு மனுட்டிப் பாலுந் தீர்க்கவ றிந் திடுமிகுந்த தெளிவி னாலும், வருந்தியுறந் திடுதலிது வாகு மென்றே மாதவத்தோ னரசனுக்கு வகுத்தல் செய்தான். (70)

அறியாத தேதுரைசெய் யென்ன வேந்த னருந்தவனை
வணங்கிமகிழ்ந் தன்பிற் கேட்க, நெறியான்மா விதுவென்று
மகண்ட மென்று மிரேசகமா மிதுவென்று நிசவா னந்தம்,
பிறியாத திதுவென்று மகம்பிரம மென்றும் பேசரிய நீபிரம
மென்றுஞ் சொல்லால், அறிந்திடுத லேயறியா தாகு மென்
றிங் கருந்தவன்மன் னவற்குரைத்தா னருமை யானே. (71)

இவ்விதமாஞ் சொருபநிட்டார் தாமும் விட்ட தேது
ரைசெய் யெனமுனியை யிறைவன் கேட்பத், திவ்வியசற்
குருவிடத்தி லனுசந் தானச் செயலாலு மனுக்கிரகத் திறத்
தினாலுஞ், செவ்வியநா னான்மாவென் றரிதிற் றன்னுள் திரி
பின்றித் தெளிந்துவிப ரீ தந் தீர்ந்திங், கெவ்வமற விருப்பது
வே விட்ட தென்றிங் கேதமற வரசனுக்கு முனிவன் சொன்
னான். (72)

இச்சையிலாச் சொருபநிட்டர் விடாத தேதென் றிறை
வினவச் சுகமுனியை யினிது நோக்கி, யச்செயலோ நான்பி
ரம மென்னு நல்ல வனுபவமோ டிரைமொழியு மாசான் வா
க்கும், நிச்சயமாய்த் தன்னுணர்வுங் கலந்தொன் ரூய நிர்மல
மாஞ் சிற்சொருப நேரே யொத்த, எச்செயலுந் தானாதல்
விடாத தென்றே யியம்பினு னரசனுக்கு முனிவன் ருனே.

போனதுதான் சொருபநிட்டற் கெதுதா னென்னப்
புர வலனுஞ் சுகமுனியைப் புகழ்ந்து கேட்ப, ஆனசக சங்
கற்ப விகற்ப மற்று யான்பிரம மெனத்திடமா யறிந்தா ராய்
ந்து, தானதனை யுண்மையிலே கரைத்தொன் ருக்கில் தனித்
துழியிற் றுயின்றவன்கைத் தனம்போ னீங்கும், ஈனமற
வகன்ற தெதோ வதுதான் போன தெனச்சுகனும் ஜனக
மன்னற் கியம்பல் செய்தான். (74)

இத்தகைய சொருபநிட்டர் தமக்ககலாத் திண்ண
மேதுரைசெய் யெனமுனியை யிறைவன் கேட்ப, உற்றகுரு

வாக்கியத்தாற் சுருதி தன்னு லுணர்ந்ததுமன்றி துவென்றுங்
கொள்வ தன்று, சுத்தவிசா ரணையானிச் சயித்த சீடன்
தோற்றமழி விலாதிருந்த சொருபந்தானே, நித்தபரி பூர
ணமா நிலைதான் போகா நிச்சயமென் றிறைக்குமுனி நிகழ்
த்தல் செய்தான். (75)

பகர்வரிய சொருபநிட்டர் புசிப்பதனை யோர்ந்து பகர்
தியெனச் சுகணையிறை பரிந்துகேட்பப், புகலரிய திறையு
மலை செல்லச் செல்லப் போந்ததுக்கஞ் சற்றுமல நிலையு
மல்ல, நிகழ்கரண தனுபுவன போகத் தாலும் நின்று புசி
யாததேதோ வதுதா னாகுஞ், சுகசொருபப் புசிப்பயலன்
றென்றே யோர்ந்து சுகமுனிவன் சனகனுக்குச் சொல்லி
னானால். (76)

பதமுடைய சொருபநிட்டர் புசியா தேது பகர்தியென
முனிவனைப்பார்த் திறைவன் கேட்ப, இதமகித மிஃதென
வுந் துக்கசுக மிஃதெனவு மிறையுணரத் தக்கவித மியம்பி
மேலும், விதமுடைய பரிபாக நகமமதை யற்றுநின்ற மெய்
யுணர்வ னானென்றும் விதங்கள் ஞான, மதமுடனே நின்ற
தது புசியாத தெனவறிதி மன்னவனே யெனச்சுகனும் வகு
த்தல் செய்தான். (77)

தோற்றமுறுஞ் சீவருக்குச் சன்னமேது சொல்லுக
வென் றெனச்சனகன் சுகனைக் கேட்ப, ஏற்றமுறச் சனித்
தோமென் நிகல்சங் கற்ப மெனும்விருத்தி மறந்துசனிப்
பில்லை யென்று, மாற்றமுற நிச்சயித்தா ராய்ந்து பார்த்த
மனோவிருத்தி தனிற்றான்வந் துதைய மாகி, ஊற்றமுற நின்
றதுவே ஜனன மென்றிங் குற்றமுனி ஜனக மன்னற் குரை
செய்தானால். (78)

நித்தபரி பூரணற்கு மாண மேது நிகழ்த்துகெனச் சுக
முனியை நிருபன் கேட்ப, உற்றபரா பரமதுவே பிரம
மென்றே யுணர்ந்தறிந்தா ராய்ந்துவிசா ரணைகள் செய்து,

சுத்தமென நிச்சயித்த சொருபந் தன்னிற் றுவிதமெனும்
 விருத்தியின்னுந் தொடர்ந்தி டாமல், சித்தமய னீக்குவதே
 மரண மென்று திகழ்சனகற் கருந்தவனுஞ் செப்பி
 னானால். (79)

வேறு.

சனகபிரான் சுகமுனியைத் தானோக்கி நல்லதெது சாற்
 றுகென்ன, அனகமுற நான்சொருப மெனவறிந்தா ராய்ந்
 துணர்ந்த வதனைத் தன்னுள், சனிக்குமயல் திரிசியங்க ளொ
 ருங்கே நாவுச் சர்க்கரைபோற் கரைத்தொன் றுக்கித், தினக
 ரன்போ னிற்பதுவே நல்லதெனச் சுகமுனிவன் செப்பி
 னானால். (80)

பொல்லாமை தனையுரைசெய் யெனமுனியைப் புரவல
 னும் புகழ்ந்து கேட்பச், சொல்லாத சிற்சொருப நிலையறிய
 விசாரித்துத் தெளிந்த பின்னர், வெல்லாத வாசனைவர் துட
 ன்கூட வதிற்பொருந்தி விசாரந் தன்னில், செல்லாம னிற்ப
 துவே பொல்லாங்கா மெனமுனிவன் புகன்றிட்டானால். (81)

வேறு.

அரியபரா நிட்டருக்குப் பந்துவெதிங் கறைதியெனச்
 சுகமுனியை யரசன் கேட்ப, உரியபர மாவதுதான் கல்பாண
 குணமயமா நிலையதனிற் கலந்தொன் றுகிப், பெரியசக வாச
 னைவர் துற்றலுங் கலங்காமல் பிரமநிட்டை தன்னின் மூழ்
 கித், தூரியபர சுகமதுவே தானாய் நிலையதெனல் பந்து வெ
 னச் சுகன்சொன் னானால். (82)

ஆனாலுஞ்சுகமுனியே சொருப நிட்டர்க்கபந்துவென்ப
 தறைதியென வரசன் கேட்பத், தானான சுகமவேறு தான்
 வேறாச் சங்கற்ப விருத்தியினுற் றுணன்மென்று, நானான
 வென்புனே தானென்ன மீக்கொண்ட விபரீத விகற்பந்தா
 னே, கூனான வபந்துவென விதுவாகும் வேல்வேந்தே யென
 ச்சுகனுங் குறித்திட்டானால். (83)

செப்பரிய சுகமுனியே சடமாவ தேததனைத்தெளிவி யெனச் சனகனுந்தா னிரந்து கேட்க, ஒப்பரிய விசாரணை யாற் றனைத்தானென் றுணராம லொழிந்துவிட யப்பயனா லுறவே மிக்கிங், கப்புறமோர் விருத்தியினா லிதமகிதத் தாலே யகமகமென் றணுவணுவா வளர்ந்தே பாசத், துப் புறவே ஜனிக்குமது சடமா மென்று சுகன்ஜனக மன்னனுக் குச் சொல்லி னானே. (84)

மானமறுஞ் சுகமுனியே சொருப ருக்கு வருமசட மே தென்ன மன்னன் கேட்பத், தானெனலு மற்றுசுகந் தானு மற்றுத் தானலா ததுவுமற்றுச் சுகத்தா சார, மானதுவுந் தானற்றிங் கறிவு மற்றே யறிவுக்கு ளறிவற்றங் ககண்டமற் றிங், சீனமற வுயர்வற்றுத் தாழ்வு மற்றிங் கிருப்பதுவே யச டமென வியம்பி னானே. (85)

வேறு.

என்றதுகேட் டிகல்வேந்த னெழில் முனியைப் பார்த்தி வனுக் கெதுநோ யென்ன, நன்றுணர்வாற் றன்சொருப நய ந்தறியா திருந்துபர நானே யென்று, துன்றுபரம் வேறுதான் வேறென்னு மனுபவமே வியாதியாகும் என்றுமுனி யரசனு க்குத் துலங்கவிதை யிணையதெனச் சொல்லி னானே. (86)

ஆரணஞ்சொல் சுகமுனியே யிந்தவியாதிக் கவிழ்த மே தறைதியென வரச னுகந்து கேட்பக்; காரணமாஞ் சிற்சொ ருப மெனுஞ்சொல் லற்றுக் கருதியனு பவிப்பதுமற்றுணர்வு மற்றுச், சீரணமா மின்பதுன்பச் செயலுமற்றுச் சிந்தை யுமற் றாமன்கண்ட கனூப்போ னின்று, பூரணமா யிருப்ப துவே யவிழ்த மாகும் புரவலனே யெனச்சுகனும் புகறல் செய்தான். (87)

இவ்விதமாஞ் சொருபருக்குக் காரணமாந் தேக மேது ரைசெய் யெனமுனியை யிறைவன் கேட்ப, எவ்வமற

விசாரத்தா லெதுதானென் றுண்மை யிணையதென வறியாமற் கலங்கி நின்று, வெவ்வியதோர் சுகவிருத்தி தன்னில் மேவி விளங்குசெயல் காரணதே கந்தானாகுஞ், செவ்வியநற் புவியளிக்குஞ் சனக வேந்தே தெளிதியெனச் சுகமுனிவன் செப்பினான். (88)

வேறு.

சுகமுனியைச் சனகபிரான் சூக்கவுட லாவதெது சொல்லுகென்ன, அகமகமென் றெனவிருந்த வகவிருத்தி குன்றாமலறவே நொந்து, சுகவிடய வாசனையோ டனுசூத மாயிருந்த சங்கற் பந்தான், பகர்வரிய சூக்கவுட விதுவென்றே யரசனுக்குப் பகர்ந்திட்டானால். (89)

புகலரிய சுகமுனியைப் புரவலனுந் தூலமெது புகல்வாயென்ன, அகமகமென் றெனவிருந்த வகவிருத்தி மிகவரிதே யற்பமான, சுகவிடய வாசனையே திடமென்னும் வாசனையிற் சார்சங் கற்ப, மிகுதூல சரீரமிது வெனச் சுகனுஞ் சனகமன்னற் கியம்பினான். (90)

சனகபிரான் சுகமுனியைத் தான்கேட்ட சங்கையெலாந்தவறி லாமல், அனகமுறப் பலவிதமா யதிசூக்கமாகவெடுத்தருளிச் செய்து, கனகவரை யெனுமுளத்தைக் காதலெனுங் காற்றசைக்கக் கலங்கா னாகி, அனகசுக வடிவமே தானான சுகநிலையை யறிந்தான் மன்னன். (91)

இன்னமுத மாரியெனச் சுகமுனிவன் மெய்ஞ்ஞான மியம்பக் கேட்டு, மன்னனெழுந் தருந்தவனை மலர்த்தாளில் வீழ்ந்திறைஞ்சி வணங்கியேத்தித், தன்னிதயத்துவகையற மெய்புளகித் திருந்தவனைத் தழுவிக்கொண்டே, இன்னுமெனக் கருள்செயெனச் சுகமுனியை யெதிர்நோக்கிக் கேட்டல் செய்தான். (92)

முன்னெமக்கு மெய்ஞ்ஞான முழுவதும்வியாக் கியானவகை மொழிகின் றுற்போற், பின்னெமக்கு யான்கேட்ட

சங்கையெலாம் ஞானமதாய்ப் பிணக்கிலாது, சொன்ன
மொழி யப்படியே யிருந்த தெனச் சனகபிரான் சொல்லிப்
பின்னும், அன்னவனைச் சொல்லலரா னன்மலராற் பூசை
செய்தங் கருச்சித் தேத்தி. (93)

ஒப்பரிய வறிவுகரு தனிலன்றி யுனக்கொருவ ருரைத்
ததல்ல, செப்பருசின் மாத்திரமாக் கேவலமா யின்புரு
வாஞ்சிறந்த யோகத், தப்படியே பன்னிரண்டாண் டிருந்
தபினர் மாயவன்ற னருளி னாலே, இப்புவிவந் த்வதரி
த்திங் குலகமெனு மாயைதனக் கின்றி யேக. (94)

நன்குதெய்வ வாண்மெதி னுயிரந்த னடுநிலையே பொரு
ளதாக, இன்பநிலை யுற்றிருந்தாய் பிதாசபிக்க மாயைத
னின் மூழ்கி நின்று, தன்பரமச் செயல்மறந்திவ் வுலகாசா
ரப்பகுதிமருவத் தந்தை, பின்னுமனுக் கிரகிக்க யாழ்முனி
யந் தெரிவிக்கப் பெற்றாய் பின்னும். (95)

வேறு.

பங்கயத்தோன் சதுமுகத்தாற் சிற்சொருப பாவனை
நிச்சயமதனைப் பகரக் கேட்டாய், சங்கையற வெனக்
குரைசெய் தட்சிண மூர்த்திகுரு சொருபநிலை சாற்றக்
கேட்டாய், எங்கிருந்து மெவரெவர்க ளுரைபரம ரகசி
யங்கள் கேட்டனை யெத் தன்மையாமே, யங்கயலற் றச்
சொருபந் தன்வடிவ மானதினாற் சுகமுனி யென் றறையப்
பெற்றாய். (96)

வேறு.

சிற்சொருப மாத்திரமே சரீரமாகிச் சுகப்பிரம முனிவ
னெனத் தொல்பேர் பெற்றுத், தற்சொருப மாகிநின்ற
நின்போ லென்னைத் தானாக்க வேண்டுமெனுந் தகைமை
யாலே, சிற்சொருப ரகசியத்தை யெனக்கு நன்றாய்ச்
செப்புகவென் றிரந்திடவத் திகழ்மெய்ஞ் ஞான, நற்சொ

ருப மாகிவந்த புதுமை தானும் நன்குலகத் தோர்செய்த
தவநலம் தன்றே. (97)

என்றுபல துதிசெய்து சனக வேந்த நெழுந்துசுக
முனியடியை யிறைஞ்சி யேத்தி, இன்றுதனி விச்சை
வெறுப்புயர்வு தாழ்வொன் றுளத்துணரா துத்தமநீ யுவந்து
நிற்றி, இன்றுவரும் வரவெனக்கிங் கியம்பு கென்ன வியைந்த
சுகமுனியதற்கிங் கிறைவ கேணீ, நன்றுரைசெய் தாயென்
றேயுவகை பொங்கி நகைபுரிந்திங் குளமகிழ நவிற்பல்
செய்தான். (98)

உற்றுவரு மாமாயை யுதிப்ப தெங்ங னுதித்தெழுந்து
வினையாடி யொழிவ தெங்ஙன், உற்றுணர வுரையென்ன
முனிவன் கேட்ப வுத்தமநீ யறியாத வேறென் றுண்டோ,
பற்றுடைய மனமசைவால் மாயை தோன்றும் பரிவான
மாயையினூற் சுகமுண் டாகும், மற்றுமனச் சங்கற்ப விகற்
பத் தாலே மாளுத பலவுலகும் வளரு மன்றே. (99)

உலைவறவே மனமடங்கி விண்போ லானு லுற்றெழுந்த
மாமாயை யொழிந்துமாயும், தலையான மாமாயை யொழிந்
தால் மோக சங்கற்ப விகற்பமறுஞ் சகம்பொய் யாகும்,
அலைவான மூடமறு மகிலமென்னும் வாசனைபோம்பிறவியறு
மாசிலாத, நிலையான பரந்தானே யெங்குந்தானாய் நிறைந்தி
ருக்கு மெனச்சனக னிகழ்த்தல் செய்தான். (100)

அன்னவுரை கேட்டசுக முனிவ னுள்ளத் தக்கணத்
தில் மெய்ஞ்ஞான வருக்கன் றேன்ற, முன்னமல திமிரமறப்
பாச பந்த மும்மாயை யிருட்டகன்று மோக நீங்கி, மன்னு
சரற் காலவிண்போல் மாசி லாமல் மனந்தெளிய விதைய
முறு வனசம் பூப்பத், தன்னுபரஞ் சோதியெங்குந் தானாய்
த்தோன்றத் தூய்மலர்கண் முகிழ்த்திமையாத் தோற்றமா
ணன். (101)

அன்னநிலை யாயிரமார் தெய்வ வாண்டங் ககலாமல்
சனகனரி யணையின் மீதே, தன்னிலையோ டிருந்துமன மசை
வுறாமற் சகலகே வலங்களற்றுத் தறிபோலாகி, இந்நிலையா
நிர் விகற்ப சமாதி தன்னி லிருந்துதா னெடுங்கால மேகாந்
தத்தின், நன்னிலையாஞ் சுகாதனத்திற் றற்சொரூப நண்ணி
யிருந் திமையாத நாட்டமாணன். (102)

அரிதான பரமார்த்தப் பொருள்வே தாந்த வகண்டபரி
பூரணசச் சிதானந் தத்தின், பெரிதான வாத்துமதத் துவ
மாய் நின்று பிரியாத தூரியபதப் பேத நீங்கிப், புரிதான
மாய் விளங்குஞ் சிற்சொ ரூப பூரண னந்தமுதப் போதந்
தண்ணைப், பரிதான மாகவுண்டு சுகாநந் தத்திற் பரஞ்சோதி
வடிவமுந்தன் சபாவ மாணன். (103)

அத்தகையா யிரமருவுந் தெய்வ வாண்டங் ககன்றதந்
பின் மெஞ்ஞான வருக்க னீங்கி, வித்தகமாஞ் சமாதிவிட்டு
யோகநீங்கி விழிதிறந்தான் சுகமுனிவன் வேந்தன் கண்டு,
சித்தமகிழ்ந் தடியிணையி லிறைஞ்சி யேத்தத் திகழ்முனிவன்
முகநோக்கிச் சிந்தை கூரப், புத்தமுத வாரியென வினிய நன்
சொல் பொழிந்திடுவான் சுகமுனிவன் புகல்கின்றானே. (104)

மன்னவனே நீயுரைத்த வாய்மையாலே மாமாயை யொ
ழிந்துமன மபக்க நீங்கி, மின்னுசக சாலமும் போய்ப் பந்த
பாசம் விட்டகன்றங் காசையற்று நிராசை மேவி, அன்னம
னச் சாந்தியினால் தியான யோக மடைந்துளத்தி விளைப்பா
றி யளவி லாத, வின்னமுத தாரணையா லெல்லாம் பிர்ம்ம
மெனக்கண்டே னெனதுளத்தி லிணையில் வேந்தே. (105)

வானமுதல் வாய்வனனீர் மண்பூ தங்கள் மற்றுமுள
சகம்புவனம் வரைகள் மேரு, தானதிசை யருக்கன்மதி யுடுக்
கள் வேலை சகலவுயிர் தாபரங்கள் சரா சரங்கள் ஊனுயிர்க
ணராருக்க ரும்பர் தேவ ருளதிலங் குட்புறம்பு மேல்கீழெல்

லாம், நானீயென் பதுவெல்லாம் பிரம மல்லா னவிவதற்கு
வேறுளவோ நவின் வேந்தே. (106)

என்றுசுக முனிவரனுஞ் சனகவேந்து மிருவருமுற்
றொருமையதா யிதைய நண்ணி, நன்றுணர்வால் மெய்ஞ்ஞா
னப் போதந் தன்னை நயந்திருவ ரொத்துமொழி நயந்துபேசி,
என்றுமுணர் போதனையுஞ் சிற்சொரூப விரிஞான சாத்தனை
யும் பரிவா லுன்னி, நின்னுணர்வி விருவோரும் பேரானந்த
நிறைந்துதிரு வினையாடல் நிருத்தஞ் செய்தார். (107)

இன்னவகையேழுதின மிருவர் தாமு மிரவுபகல் தோ
ற்றமின்றி யேகாந் தத்தின், துன்னியநற் சுகாநந்தத் தமுத
பானஞ் சுகித்தருந்தி பரவசராய்ச் சிற்சொ ரூப, மன்னிய
நற் பரஞ்சோதி மயத்தோ டொத்து மாசற்ற சொருபத்தின்
வடிவ தாகி, உன்னரிய நிற்குணமே சபாவ மாக வுகந்தொ
ருவர்க் கொருவர்மகிழ்ந் துலாவலுற்றார். (108)

மன்னவனுஞ் சுகமுனியுந் தனியே காந்த மண்டபத்தி
னமர்ந்திருந்தோர் மாற்றங் கூறப், பொன்னகவி லேந்திவந்
தார் சுகசெஞ் சாந்தும் புழுக்கமுதுஞ் சுவைக்கறியும் புது
நெய்ப் பாலுங் கன்னலுறு நறும்பாகு மினிய தாய கனி
வகையும் பாயசங்கற் கண்டுந் தேனும், மின்னனையார் கொ
ணர்ந்தளிக்க வரசன் றுனும் வியாதன்மக ளோடருந்தி விரு
ப்ப மாகி. (109)

அன்னசுக னடியிணையைச் சனக வேந்த னகமகிழ்ச்சி
யோடிறைஞ்சி நின்று வேந்தன், மன்னியநற் பொருளையெ
லாம் வியாதன் றுனும் வகுத்துரைத்த நான்மறையின் வாக்கி
னாலே, சொன்னமொழி யுபநிடத மெண்ணுன் கென்று தொ
ல்பொருள்வே தாந்தநிலை சிற்சொ ரூபந், தன்னிலைமையறி
ந்திடுக வென்று நெஞ்சந் தனிவிருப்ப மாவியந்து சாற்றி
னானே. (110)

சுகர்கைவல்லியம்

முற்றிற்று.

சென்னை, திராவிட புத்தக டிபோ பதிப்புகள்.

சுந்தரி மனோகரன்.

ஓர் வினோத கதை.

மனோகரன் என்னும் ஓர் பிரபுவின் புத்திரன் இளமையிலேயே தாய்தந்தையற்று ஓர் பிரபுவீட்டில் வளர்ந்து, அறிவுமுதிர்ந்து யுக்த வயதடைந்தபோது, தன்னிஷ்டப்படி மகாசௌந்தர்யமும், கூர்மையான புத்தியும், நற்குண நற்செய்கையும் அமைந்த பதிவிரதா சிரோமணியாகிய சுந்தரியைக் காதலித்ததனால், அவன், யாவர் மனமும் உருகத்தகுந்த கொடிய துன்பங்கள் நேர்ந்ததை, அனுபவித்தமாதிரியையும், பிறகு தன் காதலியை மணம்புரிய அவன் மிகவும் ஆச்சரியப்படத் தக்கனவும் வியக்கத் தக்கனவுமான புத்தி யுத்திகளோடு முயன்றதையும், அதனால் அவனடைந்த சுகதுக்கங்களையும் இக்கதையில் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இதை வாசிப்போர் யாவரும் அடிக்கடி அதிக ஆச்சரியத்தையும் உற்சாகத்தையும் அடைந்து, அவர் மனம் கதையிலேயே லயித்திருக்குமாறு அநேக இலௌகீக தந்திரம், யுக்தி, உபாயங்களுடன் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இதன்றியும் இலௌகீக வைதீக சம்பந்தமான விஷயங்களும், இல்லறத்திற் குரித்தான அநேக சங்கதிகளும் அடங்கியிருப்பதால் இப்புத்தகம் சகலருக்கும் நன்மையைப் பயக்கத்தக்கதாயிருக்கும். சிறிது கற்றோரும் பெண்பாலரும் எளிதில் வாசித்துணருமாறு சுலபமான தமிழ் வசனநடையில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இது 200 பக்கங்களுடையதாய் வெண்மையான திக்கு கிளைசுகாகிதத்தில் பார்ப்போர் மனதைக் கவரும்படியாக அச்சிடப்பட்டு விற்பனைக்குத் தயாராயிருக்கிறது. இதன் விலை. தபாற்கூலி, வி. பி. சார்சு உள்பட அணை. 12.

தாயுமானவர் பாடல்.

புதிய பதிப்பு.

அகண்ட பரிபூரண சச்சிதானந்த வடிவமாயுள்ள சொரூப நிலையை மௌன சற்குரு கடாட்சத்தால் அடையப் பெற்ற ஸ்ரீ தாயுமானசுவாமிகள் உலகய்ய வுகந்தருளிய பாடல்கள், படிப்போருடைய மனதையும், கேட்போரது சிந்தையையும் செவியையும் பிணிப்பதாயும், உள்ளுந்தோறும் உள்ளத்தை உருக்குவதாயும், புருஷார்த்தங்களை புத்தியில் அமையும்படி புகட்டுவதாயுமுள்ளன வென்பது பெரும்பாலர் அறிந்தவிஷயம். பவத்துன்பத்தை யகற்றி பரலோக சாதனமாயுள்ளவைகளைக் கைக்கொண்டொழுகவிருப்பமுள்ளவர்கள் சீக்கிரத்தில் தாங் கோரியதற்கு மேம்பட்ட நித்திய பேரின்ப பதவியை எளிதில் அடைவதற்கு ஓர் இரகசியமான நெறியை தாம் குருவினிடத்துக் கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிந்து அனுபவத்தில் கண்டு ஆனந்தித்தவாறு, எல்லோரும் அவ்வழியை யனுசரித்து நித்திய சுகத்தை அடையவேண்டுமென்னும் அருளுடன் தாயுமானவர் பலவிடங்களில் அடிக்கடி வற்புறுத்திக் கூறிய ஓர் ஆரிய பெரிய வொப்பற்ற விஷயத்தை, நமது ஆரிய சகோதரர்கள் மேற்படி பாடல்களைப் படிக்கும்போது தவறாமல் கவனிக்கும்படியாக ஓர் நூதன ஏற்பாடுசெய்து இப்புத்தகம் அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. அவ்வரிய பெரிய விஷயத்தை ஆங்காங்கு பாடல்களில் எடுத்துக் காட்டியிருப்பதுடன் விசேஷமாக அதைக்குறித்து எல்லாரும் அறியும்வண்ணம் தெளிவாக எழுதப்பட்ட ஓர் அத்தியாயத்தையும் புத்தகவாரம்பத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

இதுகாறும் “ தாயுமானவர் பாடல் ” என்னும் புத்தகம் அநேக பதிப்புகளாக வெளிவந்திருப்பினும், தாயுமானவர்

கருத்து, அவர் தெய்வம், அவர் நிஷ்டை, அவர் கொள்கை, அவர் உபதேசம் ஆகிய இவைகளை, பாடல்களுக்கு உரையில் வாமலே, ஆரிய பக்தசிகாமணிகளுக்கு அறிவிக்கும்நல்ல மூலபுத்தகம் இது வொன்றேயாம். இதன் விலை அரை 12.

திருக்குறள்.

துன்பத்தை யொழித்து இன்பத்தை யடையக்கருதியே உலகில் சகல ஜனங்களும் அவரவர்கள் நிலைமைக்கேற்றவாறு முயன்று வருகிறார்கள். இது இயற்கையாகும். ஏனெனின், ஆனந்தமே சீவர்களின் சுயசொருபமாதலின். அச்சுயசொருபத்தின் மறதியே துக்க ஏதுவாகும். மாந்தர்கள் எத்தொழிலைச்செய்து எவ்வளவு பொருள் சேர்ப்பினும் அதனால் வரும் சுகம் அற்பமும் அநித்தியமேயாம். நித்திய சுகத்தை யடைய வேண்டின் எல்லா துக்கமும் ஒருங்கே யொழியவேண்டும். சர்வ துக்க நிவர்த்தியைப் பெறவிரும்பின், துக்கத்திற்குக் காரணமாகிய மறதி நீங்கவேண்டும். மறதி நீங்கின் சுயசொருபம் வாய்க்கும். அதுவே நித்திய பரமானந்தமாம். அதுவே முத்திரிசீலை. இந்நிலையில் எல்லா ஜீவர்களுடைய சொருபமும் ஒன்றுதான். எல்லாம் ஆனந்தமயமன்றோ? இத்தகைய மேலான நிலையை யடைவற்குச் சாதனமாகவே வேதங்களும் உபநிஷத்துக்களுமேற்பட்டன. அவைகள் நுண்ணறிவுடையோர்க்கே பயன்படுமா தலின், சர்வ ஜனங்களுக்கும் உதவியாகும் வண்ணம் மேற்கூறிய வேத உபநிஷத்துக்களை யாதரவாகக் கொண்டு மாந்தர்களுக்குண்டாயிருக்கும் மறதியைச் சலபமாய் நீக்கி சுயசொருப பிராப்தியை யடையச்செய்ய வெழுந்தது தர்ம சாஸ்திரம். எவ்வுயிரையும் தன்னுயிர்போல் பாவிக்கவேண்

சென்னை, திராவிட புத்தக டிபோ பதிப்புகள்.

டும், ஏழைகளுக்கிரங்கி அறஞ்செய்யவேண்டும் என்பன போல பல விதிகளையும், கள்ளாமை, கொல்லாமை போன்ற பல விலக்குகளையும் தர்ம சாஸ்திரம் வற்புறுத்திக் கூறுவது எது பற்றியோ? மேற்கூறிய மறதியை நீக்கி எல்லா சீவர்களும் ஒரு சொருபந்தானென்னும் ஞானத்தை உண்டாக்க கருதியல்லவா? அவ்வானந்த சொருபத்தையன்றி யன்னிய மொன்றுமில்லை யெனக்கூறாது கூறவல்லவோ தர்மசாஸ்திரம் அவ்வாறு முறையிடுகின்றது.

மேற்கூறிய வேத உபநிஷத்துக்களின் சாரங்களையெல்லாம் உள்ளடக்கிக்கொண்டு, ஒதற்கெளிதாய், வேதப்பொருளாய், உள்ளுந்தோறும் மாந்தர் மனதை யுருக்கும் வலியுடைய 1330 குறள் வெண்பாக்களுடையதாய் ஜீவகாருணியத்துடன் ஈந்தருளிய திருவள்ளுவநாயனாரது திருக்குறள், தர்ம சாஸ்திரங்களில் மிக்க சிறப்புடைய தென்பது கூறாமலே விளங்கும். நன்னெறியை நாடும் நானாவருணத்தார்களும் பேதமின்றி அவாவுடன் அன்வரதமும் படிக்கத்தகுந்த நூல் திருக்குறளைப்போலெங்குளது? ஆரிய சகோதரர்களின் விருத்திக்குச் சாதனமான நூல்களையே பதிப்பித்துவரும் சென்னை திராவிட புத்தக டிபோவில், மேற்கூறிய அரிய திருக்குறள், நூலாசிரியர் சரித்திரத்துடனும், திருவள்ளுவ மாலை யுடனும் சேர்த்து அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. தபாற்கூலி வி. பி. சார்சு உள்பட விலை அரை, 6.

முக்கிய கவனிப்பு:—மேற்கண்ட புத்தகங்களும் இவ்வருமையான சுகரீகைவல்லியழும் வேண்ட்பவர்கள் கீழ்க்கண்ட விலாசத்திற்கு எழுதிக்கொள்ளலாம்.

மாணேஜர்,
திராவிட புத்தக டிபோ,
நெ. 52. பூவீருந்தவல்லி ரோட்,
யார்க்கட்டவண்டி போஸ்டு மதராஸ்.